

De Afvalridder

Remco van der Voort
Tanja ten Wolde

"Ben! Ruim je troep op en wel nu!!"

Dit is mijn moeder, ze heet Valerie.
Er komen soms zinnen uit haar mond die ik
niet zo goed snap...
Ze ziet denk ik andere dingen dan dat ik zie.

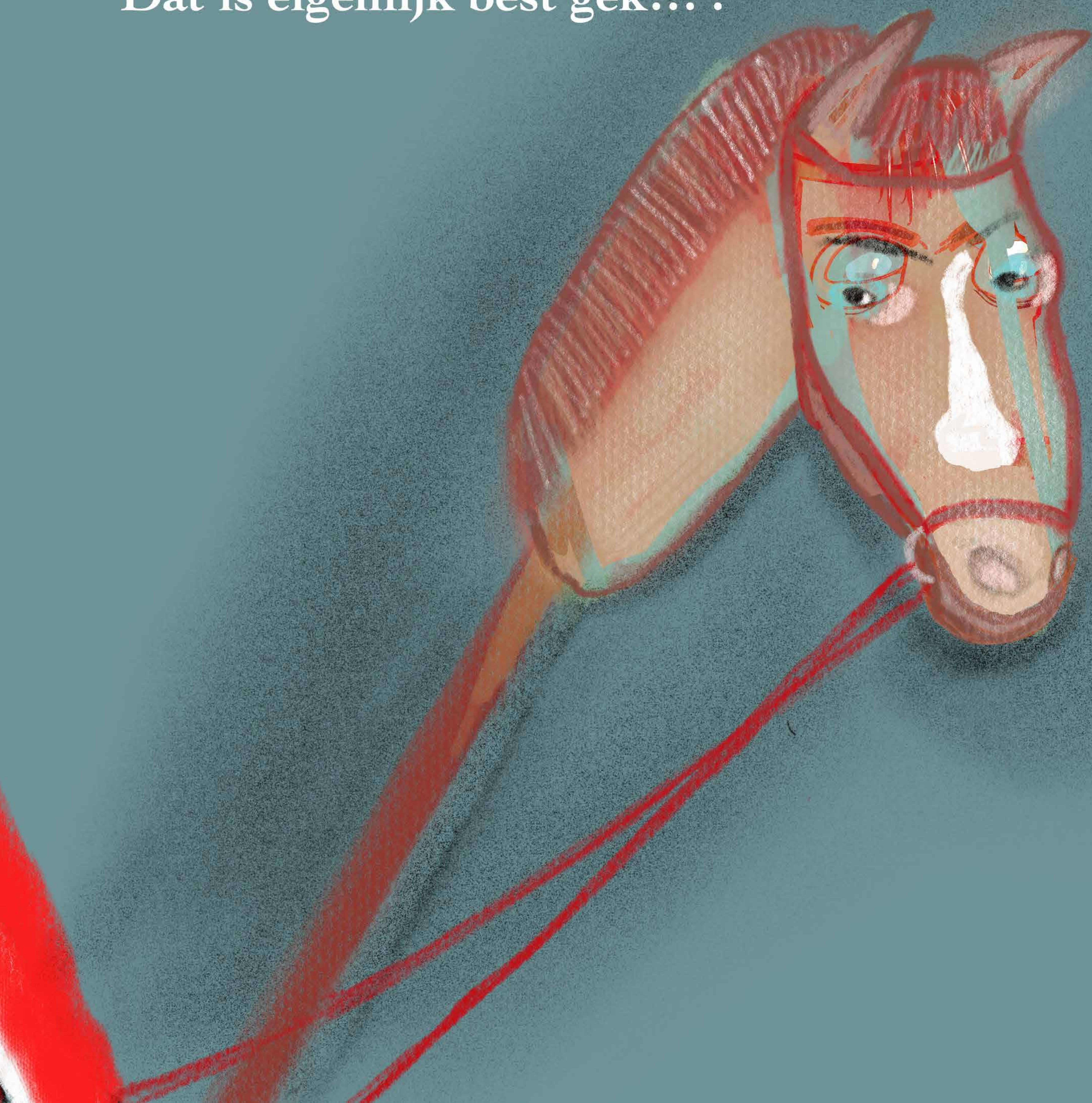
Ik ben een ridder en mijn paard heet
Bliksem.

De hoed van opa is mijn helm.

En van ons rode tafelkleed maak ik een cape
voor om mijn nek.

Want weet je, voor kleine ridders bestaat
geen harnas.

Dat is eigenlijk best gek... .

Mijn moeder vraagt me wat ik later wil worden. Dat is weer zo'n rare 'grote mensen-vraag'.

Ziet ze dan niet wat ik al ben? Later is gewoon vandaag!

Ze zegt dat ik geen ridder kan worden want ridders zijn iets van 'weleer'.

Net zoiets als met de dino's, die zijn er immers ook niet meer...

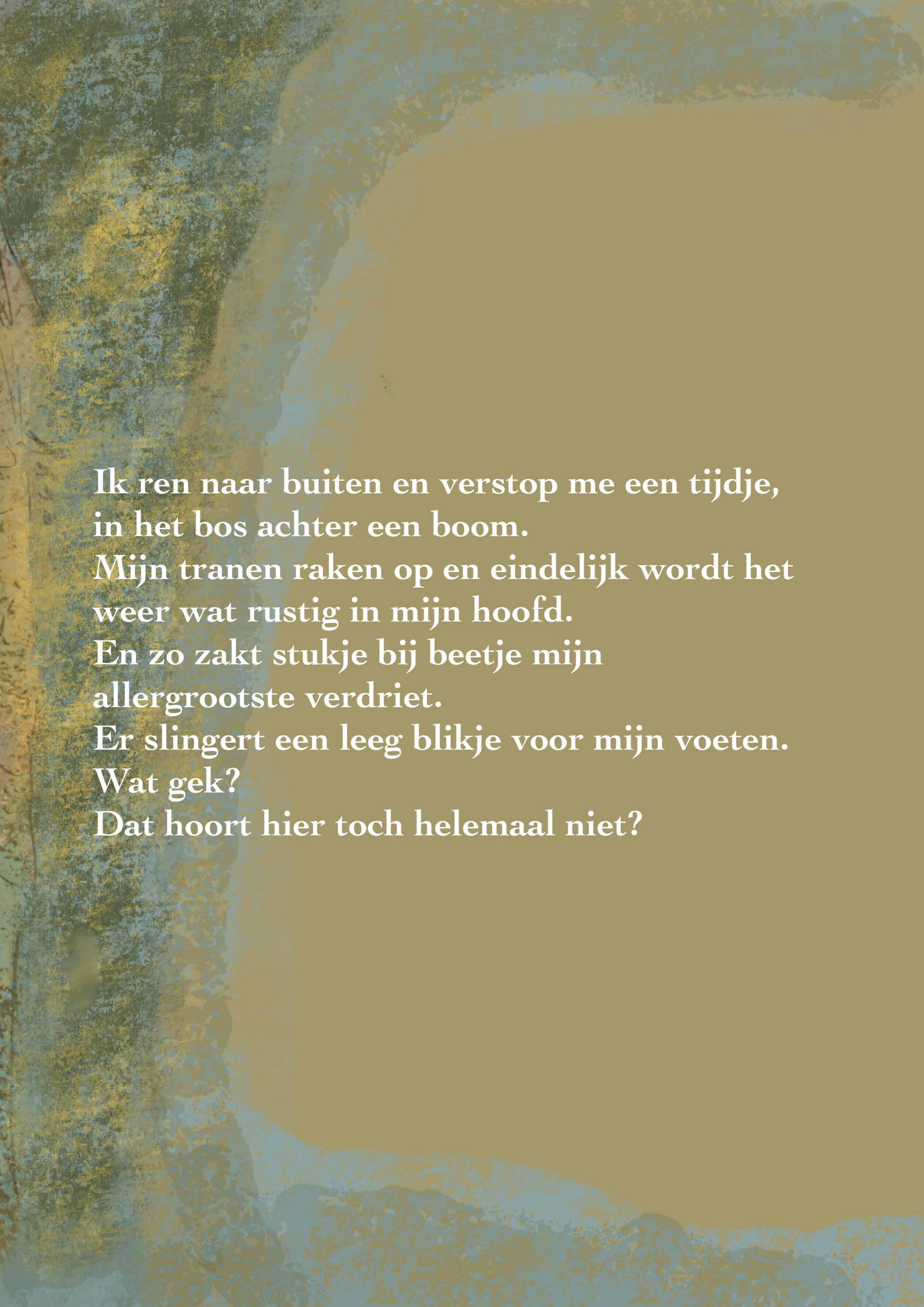

Eerst was ik boos en toen heel verdrietig.
Ik stampte, schreeuwde en snikte, alles door
elkaar.

Wat was mijn ridderdroom nu nog waard?
Als ik niet op kruistocht mag om avonturen te
beleven? Niet mag vechten voor de koning?

Ik ren naar buiten en verstop me een tijdje,
in het bos achter een boom.

Mijn tranen raken op en eindelijk wordt het
weer wat rustig in mijn hoofd.

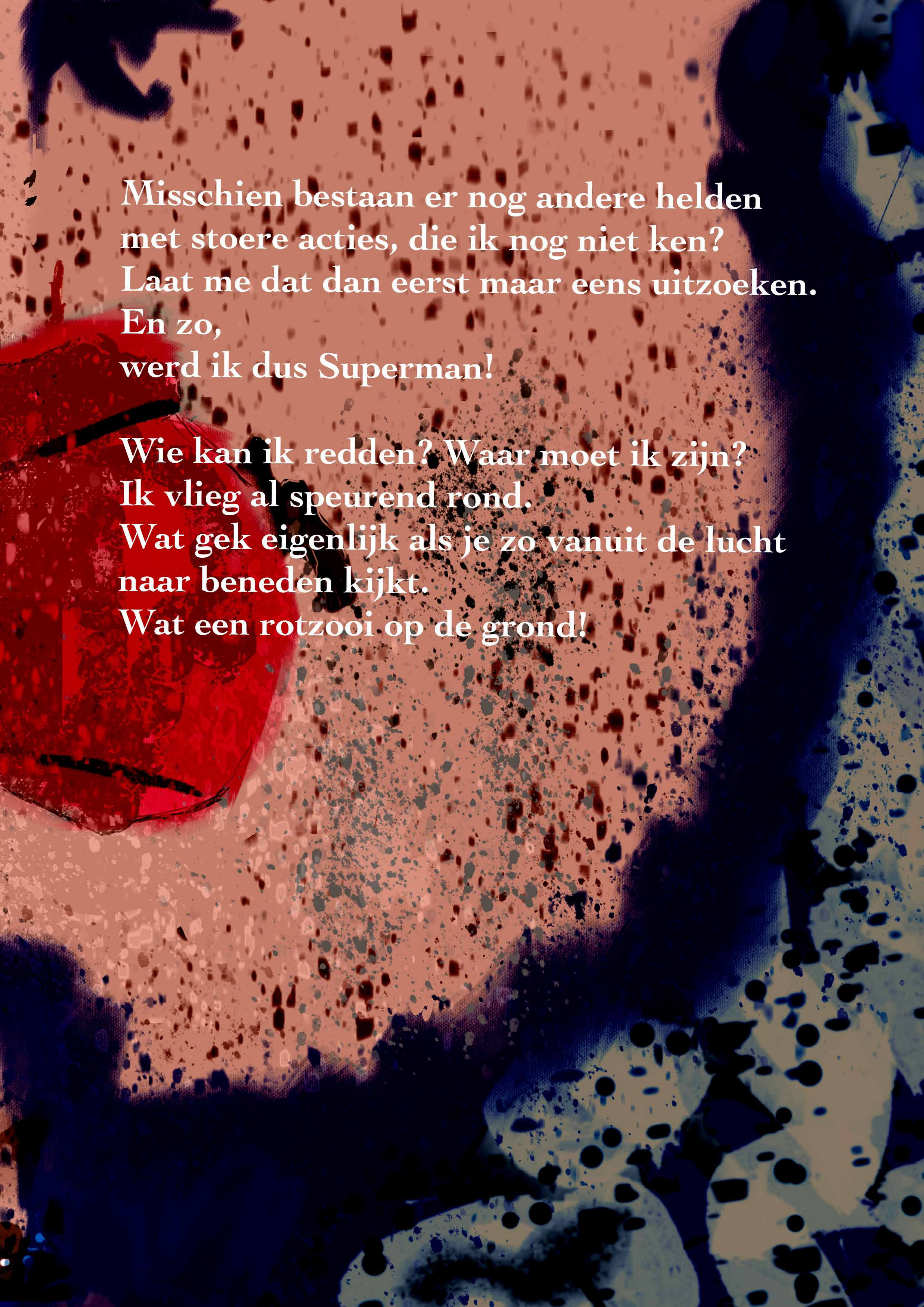
En zo zakt stukje bij beetje mijn
allergrootste verdriet.

Er slingert een leeg blikje voor mijn voeten.

Wat gek?

Dat hoort hier toch helemaal niet?

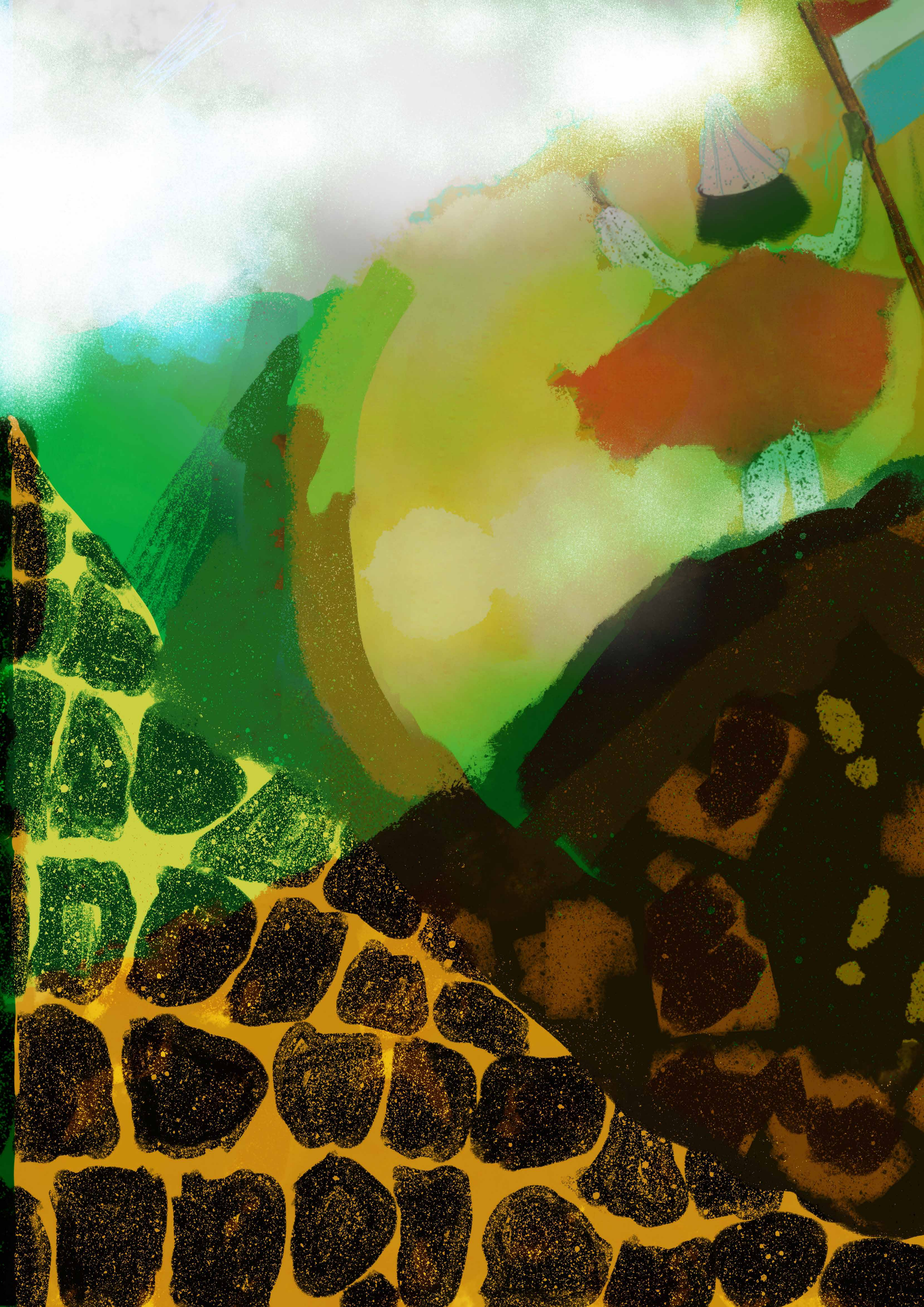

Misschien bestaan er nog andere helden
met stoere acties, die ik nog niet ken?
Laat me dat dan eerst maar eens uitzoeken.
En zo,
werd ik dus Superman!

Wie kan ik redden? Waar moet ik zijn?
Ik vlieg al speurend rond.
Wat gek eigenlijk als je zo vanuit de lucht
naar beneden kijkt.
Wat een rotzooi op de grond!

Bergbeklimmer zijn lijkt me ook super stoer.
Ik beklim de hoogste berg en was nog nooit zo dicht
bij de zon.
Op de top kijk ik tevreden om me heen en zie de
overkant.
Wow! Wat is het er mooi en zo stil!
Maar wacht eens even, wat ligt daar nou?
Serieus? Hier op de Hymalayaberg, een oude
autoband?

Aan de andere kant van de
wereld, stond alles op de kop.
Mijn hoofd gigantisch
doorelkaar geschud,
ik werd er misselijk van.
Het bleek een aardbeving te zijn,
een aardbeving in Japan!

Het was ook op tv,
iets over een schaal van Richter
en het cijfer 10.

En toen het beven eindelijk over
was, ben ik nog even gebleven.
Zoveel troep om op te ruimen,
dat had mijn moeder moeten
zien!

Een zeeheld worden, dat lijkt
me ook wel wat. Piraten
verjagen, piranha's ontwijken,
vechten met haaien.
Surfend over joekels van
golven. Oceanen, zo mooi
blauw en groen.

Maar wat ik zie is iets heel
anders...

Blikjes, bakjes, wat een troep.
De vissen zwemmen in de
rotzooi.

Het lijkt hier wel een
vuilnissoep!

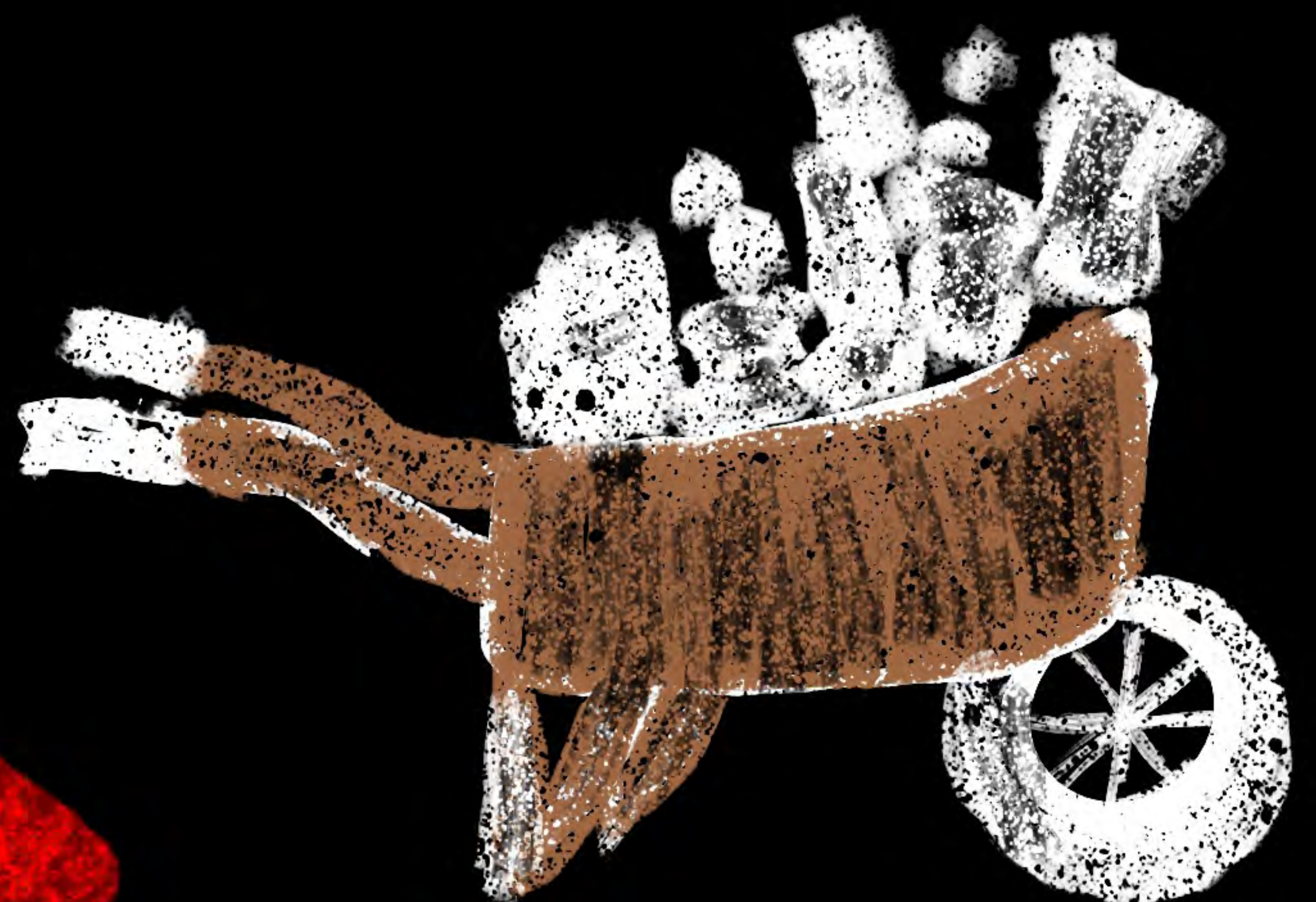
Pfieuw, Flits, knal, BOEM! Waar ben ik nu weer in beland? De lucht lijkt te ontploffen, de hemel staat in kleurenbrand! De honden huilen, vuurwerk is niet echt hun ding. En daar ben ik, het brandweerkind. Klaar om alles weer te blussen.

De volgende dag, ik wist niet wat ik zag op straat! Het leek wel of het rood geregend had. Leuk hoor al dat vuurwerk. Maar jongens, wat een troep geeft dat...

Met de soldaten vecht ik mee,
in een strijd om een verloren stad.
Waar mensen niet meer kunnen
wonen. Kinderen niet meer
buitenspelen.
Alles is kapot geschoten.
Zo'n oorlog, wat een zooi geeft dat!

Zo verdrietig om te zien, ik kan
daar echt niet tegen. Weet je wat?
Ik blijf wat langer, om puin te
ruimen en de boel weer schoon te
vegen.

Heb jij heel misschien wel eens een tornado
van dichtbij gezien? Dat is zo'n storm die
heel snel rondjes draait.

Je weet niet wat je meemaakt joh,
als de wind je zomaar optilt met veel
gebulder en geraas.

Tornadojager, is dat misschien dan iets voor
mij? Ik kwam in het midden van de storm
terecht, daar was het gek genoeg heel stil.
Maar hoe bijzonder dat ook was...
Ik geloof dat ik nog steeds het liefst een
ridder worden wil.

Superman of stoere zeeheld, reddingswerker
of soldaat? Bergbeklimmer, tornadojager,
brandweerman?
Ik was het allemaal.

En terwijl ik terugdenk aan mijn avonturen,
bedenk ik ook:
Het is toch eigenlijk te erg,
dat iedereen en overal
zijn afval maar laat slingeren.
Moet je nou eens kijken wat een berg!

In een bos vond ik de resten van een
oud kasteel. Dat noem je een ruïne.
Hier vochten lang geleden, de
ridders op hun paarden in het gras.
Blinkende harnassen en kletterende
zwaarden.

De koning en zijn gasten keken toe,
wie de allersterkste ridder was.

En zelfs op deze mooie plek waar ik
ben blijven wonen,
Raap ik iedere dag het afval op
van de wandelaars die er komen.
Soms vraagt iemand mij,
of het soms mijn hobby is.
Dat vind ik wel zo'n dommigheid,
daar kan ik met mijn hoofd niet bij!

Op een goede dag, het was al lente
en de zon scheen op mijn hoofd,
Kwam ergens uit de verre verte
een rijtuig naar mij toe.

Een zwarte koets met paarden, en ik zeg je:
Al was je er zelf ook bij was geweest,
Dan nog had je je eigen ogen niet geloofd...
De koning stapte uit en zei:
Ik ben naar meneer Ben op zoek

Meneer Ben, sprak de koning uiterst plechtig,
ik heb al zoveel goeds over u vernomen.
Dat u iedere dag weer zwerfafval opraapt,
spullen die andere mensen laten slingeren.
En zo onze wereld een stukje schoner maakt.

U krijgt van mij een lintje, dat is een soort medaille
maar dan met een koninklijk tintje.
En tegelijkertijd, benoem ik u tot ridder,
in de orde van mijn koninkrijk!

Soms gaan dingen anders dan je had verwacht.
Maf toch, dat ik nu een echte held ben,
door gewoon te doen wat mijn moeder altijd roept.
Ben ik dan soms de enige in het land
met een moeder die allergisch is voor troep?

Hoi mam, ja met mij, ik moest je even bellen.
Je raadt het nooit maar het is echt waar,
ik ga als een echte ridder door het leven voortaan,
Een Afvalridder, welteverstaan!
Dat moest ik je toch nog eventjes vertellen...

Ben droomt ervan om een echte ridder te worden als hij later groot is. Tot zijn moeder hem op een dag vertelt dat ridders niet meer bestaan. Wat nu? Ben gaat onderzoeken of hij dan misschien een ander soort held kan worden en beleeft zo het ene na het andere avontuur. Overal waar hij komt, valt hem op dat mensen zoveel troep laten slingeren. Is hij dan de enige met een moeder die allergisch is voor rotzooi?

Hoe troep opruimen (en luisteren naar je moeder!) je nog heel ver kunnen brengen in het leven, zul je in het verhaal over Ben ontdekken...

